

Rainer Maria Rilke

VYŠEHRAĐ

Okna plná dáleka

Okna plná dálek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Rainer Maria Rilke
Okna plná dalek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rainer Maria Rilke

Okna plná dálek

vybral a přeložil Radek Malý

VYŠEHRAĐ

Translation © Radek Malý, 2026

Illustrations © Jan Hísek, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3496-3

ISBN e-knihy 978-80-267-3502-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3507-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3508-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Živote tajuplný, ze mě tkaný

a z mnoha neznámých mi látek – zdali
dáš mi znát: Hlas můj chce teď vznášet chvály,
má mysl všemu otevřela brány.
Chceš-li mne ranit, rozetni jak srpy
vedví mé srdce, ať to pocítí,
vypal mi žárem zrak, ať nesvítí;
věřím, že rostu pokaždé, když trpím.
A chci růst, a to stůj co stůj, to vím.
Za vlasy vzhůru táhni mě, mou mysl,
do klína země vtlač mé malíky!
Dej sebe poznat, vlastní smysl.
Tuším to: Ty jsi veliký.
Nenech mne zemřít, nežli zvím,
jak smrt se vlastně s tebou střetá.
Je ona protikladem světa?
Je spásou jeho?
Je částí tebe, života jediného?
Vždyť myslet na ni mohu jenom – v *žití*.
Nemusíš říkat, co pravda je, co klam,
jen rač mi naznačiti
a protkat mě tou stejnou nití,
jíž ty jsi protkán sám.

Večer

Pomalů večer různé šaty zkouší,
které mu drží starých stromů lem;
díváš se: s tebou světy dva se loučí,
jeden jde k nebi, druhý táhne zem;

nenechají tě, který musíš váhat,
napospas temnu jako ztichlý dům,
ani tak jistě věčnost zapřísahat
jak hvězda, která stoupá k nebesům –

a nechají zrát (bez všech znamení)
tvůj život, majestátný, tápající,
jenž, chvíli v kleci, chvíli chápající,
v tobě je hvězdou, pak zas kamením.

Jsem doma někde mezi dnem a snem,

kde dětem spánek sálá z rudých tváří,
kde usedají spolu večer staří
a kamna žhnou a svítí pokojem.

Jsem doma někde mezi dnem a snem,
kde zvony večer jasně doznívají
a dívky o studnu se opírají
jaté tou hudbou v těle znaveném.

Mám lípu rád, s ní propojený jsem;
a všechna léta, jež v ní dech svůj tají,
v tisících větví zas se dotýkají
a procitají mezi dnem a snem.

Můj rodný dům

Tu vzpomínku nezahladí
čas, jenž dětství vzdálit chtěl,
kdy jsem v modrém salonu si
první knížky prohlížel.

Tam, kde ke štěstí mi stačí
s panenkou si moci hrát,
celou v stříbře, a kde v pláči
učil jsem se počítat.

Kde jsem prvně přičich k světu
básní – temný hlas mě zval,
kde jsem si na parapetu
s tramvají a loďkou hrál.

Kde mi děvče odnaproti
z hraběcího paláce
mávalo... Čas vášně krotí,
dům teď jakoby spát chce.

Plavá dívka, jež se smála,
když hoch vzdušným polibkem
zdravil, už se odebrala
tam, kde smích je upřen všem.

